

imod sin Billie bliver ført ind under en anden Straffearart. En anden Sag er det, naar Fangerne selv give deres Samtykke til at affone deres Straf i en kortere Tid i Enkeltcellerne. En saadan Straf kunde anvendes paa den qvindelige Fange, som endnu har bevaret saa megen Vresfølelse, at hun vil søge at affondre sig fra de andre Fanger og derfor vælger en saadan Straffearart; den kunde maaskee ogsaa anvendes paa saadanne Indviver, som i Straffeanstalten vise en mere haardnakket Charakter, og som i moralsk Henseende kunde have en fordærvelig Indflydelse paa de andre Medfanger; men jeg maa holde mig til, at jeg ikke kan give min Stemme til dette Lovforslag, naar det imod de Paagjældendes Billie kan blive anvendt paa de Forbrydere, der allerede ere dømt. Jeg antager forøvrigt, at det kun vil blive saa Forbrydere, hvorpaa denne Bestemmelse kan anvendes, da der vistnok kun vil være saa tilbage af dem, der ere indsatte paa 6 Aar, naar denne Anstalt bliver istand, og jeg antager ligeledes, at den høitærede Minister, der ved Lovforslaget har haft til Hensigt ogsaa at bringe dette System i Anvendelse paa de Fanger, der ville være tilbage, naar det nye Fængsel kommer istand, vil tage Hensyn til, om de føle særlig Tilbøjelighed til at blive overførte i Cellefængsel. Under denne Forudsætning kan jeg give Lovforslaget min Stemme; men dersom denne Tanke ikke ligger i Lovforslaget, kan jeg ikke give min Stemme til dets Gjennemførelse.

Justitsministeren: En Yttring af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Müllén) med Hensyn til den Betragtningssmaaade, som jeg i forrige Session gjorde gjældende angaaende Vfoeringsystemets Anvendelse paa qvindelige Forbrydere, giver mig Anledning til et Par Bemærkninger. Hvad der uagtet de Betænkkeligheder, jeg har med Hensyn til denne Sag, har bestemt mig til at fremkomme med nærværende Forslag, er fortrinsviis den Overbeviisning, at man skal gjøre et Forsøg, hvor man kun ad theoretisk Veie er kommet til sit Resultat og mangler den Støtte, som en vundet Erfaring kan give, og ligesom denne Erfaring ikke findes hos os,

saaledes har den i de Lande, hvor man har anvendt Cellestykket paa Qvinder, været af en saa vakkende Natur, at man ikke med Bestemthed kan sige til sig selv, om det har ledet til et gavnligt Resultat eller ikke. Men hertil kommer en anden Omstændighed. Jeg fandt en Tilskyndelse til at nære nogen Tvivl om den absolute Rigtighed af min Opfattelsesmaaade i den Stemning, som i forrige Session saa stærkt gjorde sig gjældende i Rigsdagen, og navnlig her i det høitærede Thing. Det var disse to Grunde, som have foranlediget mig til at forelægge Lovb. ang. og jeg har haft saameget mindre Betænkkelighed ved at gjøre det, som jeg gik ud fra den Forudsætning, at det ikke vilde møde nogen Vanskelighed at faae Lovden affattet paa den Maaade, som jeg har tilladt mig at foreslaae den, saaledes at der blev indrømmet Justitsministeriet en Afgang til at benytte Systemet i det foreslaaede Omfang, overensstemmende med de foreliggende Omstændigheder, og saaledes, at der kun blev givet Regler, ved hvilke man sikrede sig imod, at det kom til at gaae ud over de qvindelige Indviver, hvis Forhold maatte fremkalde Vængstelighe'd for at anvende Systemet. Det er dette sidste Hensyn, som paa engang hidrog til at fjerne min Betænkkelighed med Hensyn til Systemet, og som har givet mig Overbeviisning om, at det vilde lede til, at man burde indrømme Justitsministeriet en saadan Besøielse. Jeg har troet, saaledes som det hedder i Motiverne, at denne Fremgangsmaaade er i god Samklang med Loven af 30te November 1857; ganske vist vil jeg ikke paastaae, at det i Loven brugte Udtryk „ordentligviis“ nærmest har havt for Die, at det skulde være Gjenstand for en administrativ Foranstaltning i dens Almindelighed; men det lader sig ikke nægte, at Udtrykket i og for sig medførte en Hjemmel for Justitsministeriet til at tage de Hensyn, som det maatte finde i sig selv hensigtsmæssige og forvarlige og stemmende med de i Loven af 1857 § 2 indeholdte Bestemmelser, hvorefter Reglerne for Overflytningen fra et gammelt Forbedringshuus til et nyt kom til at berøe paa Justitsministeriets nærmere Bestemmelse. Idet jeg nu gaaer ud fra den Forudsætning, at deri laae et heldigt Middel til at forebygge